

Hør Kenneths beretning her:

Linket kan også åbnes med din
smartphone via foto-app' en

Mundtlig beretning

Jeg er gift med en historielærer. Det har visse fordele. For eksempel kan hun huske, at jeg har været yngre og har vejet mindre; men det har også den fordel, at jeg har fået det syn på tilværelsen, at denne dag vil være historie i morgen. Derfor skal man gribe hver dag, bruge den helt og fuldt. Kommunalvalget i 2017 er for længst historie. Under valgkampen udtalte borgmester for Esbjerg Kommune, Jesper Frost Rasmussen, til Jyske Vestkysten, at uddannelse er vejen til at tiltrække kvalificeret arbejdskraft. I samme artikel om nødvendigheden af uddannelsesinstitutioner udtaler den dengang nytiltrådte direktør for Blue Water Shipping, Søren Nørgaard Thomsen, følgende: "Langt hen ad vejen er der jo mange job allerede i dag, men hvis man nu satte sig det ambitiøse mål at have Danmarks bedste folkeskole, er jeg ikke i tvivl om, at det kunne være med til at få familier til at flytte til Esbjerg".

Hvorfor finder jeg sådan et historisk citat interessant? Det er fordi, der i november 2019 i Jyske Vestkysten står, at samme Søren Nørgaard sammen med Henrik Uhd Christensen, direktør for Viking Life-Saving Equipment, begge vil skyde en million kr. i et projekt vedrørende videregående uddannelser og en forøgelse af byens indbyggertal. Jesper Frost Rasmussen udtaler i samme artikel, at han er parat til at skyde fem millioner kroner i projektet, hvis byens erhvervsliv kan mønstre en tilsvarende pose penge. Sidder der enkelte i forsamlingen og frygter, at Esbjerg Lærerforening vil bidrage til den pose penge, kan jeg berolige jer med, at vi ikke opfatter os som en del af erhvervslivet og derfor ikke tømmer særlig fond for likvider. Til gengæld deltager vi meget gerne i bestræbelserne på, at kredsen og kommunerne har de bedste folkeskoler i hele landet. Derfor sendte vi også fra kredsstyrelsen en invitation til de pengestærke erhvervsfolk om at deltage i et uformelt møde på kontoret; men desværre reagerede de ikke på henvendelsen. Det ændrer ikke på, at vi i kredsen vil gøre alt, hvad der er muligt for at bringe skolevæsnerne i Fanø og Esbjerg kommuner i toppen af de danske skolevæsner.

For at få retning på at skabe landets bedste folkeskoler er det nødvendigt at gøre status over, hvor de samme skoler lige nu er, og hvor de skal hen. Mens Merete Riisager endnu var Undervisningsminister udtalte hun følgende: "I en konkurrencestatslogik reduceres skolen med sin læringsoptimering og blinde anvendelsesorientering til noget, den ikke er. Skolen instrumentaliseres, og børnene bliver til tandhjul i velfærdsmaskinen. Enhver aktivitet måles i forhold til dens potentielle udbytte. I denne tænkning går børn ikke i skole for deres egen skyld, men for statens." Merete Riisager beskriver på en meget præcis måde det konkurrence-samfund, som i Danmark blev sat i vandet i begyndelsen af det 21. århundrede og blev videreudviklet under den socialdemokratisk ledede regering fra 2011 til 2015. Måske er det medvirkende til, at jeg bærer Danmarks Lærerforenings logo på min jakke. Vi lærer for livet – ikke for skolen. Det er enkelt, det er smukt og det er rigtigt. Og selv om det synes som om, vi har opgivet håbet om, at vi kan gøre samfundet og fællesskabet til et bedre sted for alle – ved at handle sammen, og i stedet har privatiseret håbet til individuel lykke og ønsker om, at lige præcis vi og vores børn klarer sig bedst i konkurrence med alle de andre, er det heldigvis ikke for sent at prøve at vende skuden og sejle en anden vej. Hvis vi vil en anden vej, skal vi vide, hvad vi vil væk fra.

Mundtlig beretning

Et konkurrencesamfund er præget af en præstationskultur, hvor alt og alle er i konstant indbyrdes kamp om at være nummer ét. Hvis nogen skal vinde, må der også være nogle, der taber. Nu skal jeg ikke gøre mig til talsmand for, at der ikke skal være noget at stræbe efter, og der ikke skal konkurreres på nogen som helst områder. Olympiske lege vil eksempelvis være himmelråbende ligegyldige og sandsynligvis gabende kedsommelige, hvis der ikke skulle findes vindere i de enkelte discipliner; men folkeskolens fag er ikke discipliner, der skal gøres til genstand for medaljeoverrækkelser og sejrsskamler. Man kan få det indtryk, at den overdrevne målstyring af undervisningen, de nationale test og den tidlige skolestart alle er redskaber til at skabe arbejdskraft til livet efter skolen i et rasende tempo. Vi lærer for livet og ikke for skolen; men det er som om, der er alt for meget fokus på at blive til noget og for lidt fokus på at blive til nogen – man er mere optaget af karakterer end af karakter.

Jeg erkender blankt, at samfundet har en legal interesse i at have en vis indsigt i, om udgiften til den kommunale folkeskole betaler sig. Kommer der noget ud af de milliarder, der årligt tildeles skolerne. Spørgsmålet er, om indsigten i udbyttet af skolegangen kan tilvejebringes på anden måde end den udbredte kontrol, som regnedrengene i finansministeriet og moderniseringsstyrelsen beskæftiger sig selv og alle undervisere med til hverdag.

Dokumentationskravet er en tung byrde i en hverdag, der i overvejende grad er præget af dårlig sammenhæng mellem ressourcer og opgaver. I et skolevæsen, hvor man inkluderer mere end 96 % af alle elever i de almindelige klasser, fylder indtastningerne i "hjertet og hjernen" rigtig meget, underretninger vedrørende børns mistrivsel i skolen og hjemmet fylder, anmeldelser om vold og trusler om vold fylder, undervisningen fylder, mens forbedelsen ikke fylder tilstrækkeligt. Når der samtidig dukker nye opgaver som indfasning af AULA og krav om uddannelsesparathedsvurdering op - efter skoleåret er planlagt, er der ikke noget at sige til, at flere medlemmer presses til det alleryderste og nogle endda ud over grænsen for deres ydeevne. I 2016 udkom rapporten "Hvorfor stopper lærerne i folkeskolen". I den er det korte svar, at lærerne er trætte af, at tidsstyring, topstyring og målstyring forhindrer lærerne i at agere professionelt. Rapporten bygger på en systematisk, kvalitativ undersøgelse, hvor mere end 400 lærere beskriver deres bevæggrunde til at forlade folkeskolen.

De samme forskere fulgte i 2019 rapporten op med en ny undersøgelse med titlen "Når verdens bedste job bliver for hårdt". I den rapport, hvor flere end 1200 lærere deltog, tilkendegiver disse, at de både elsker deres arbejde og har svært ved at holde til det. Lærerne ønsker sig mere fri tid til at koncentrere sig om kerneopgaven. Det er ikke mere fritid, der ønskes; men meget af den til rådighed værende tid er desværre øremærket til opgaver, der ikke nødvendigvis skaber mere kvalitet i undervisningen. De mange dokumentationsopgaver og målstyringen opleves også som en begrænsning af lærernes metodefrihed, som er en forudsætning for en god, differentieret og målrettet undervisning. Metodefrihed, åndsfrihed og ytringsfrihed har altid været tæt forbundet med lærerjobbet og været med til at definere lærerens personlighed. Og lærerens personlighed er en væsentlig faktor for, at skolen lykkes med en meget vanskelig inklusionsopgave.

Idéen om det inkluderende fællesskab er smuk og rigtig – hvis der er råd til den. Desværre er der en landsdækkende tendens til, at inklusionen oftere har karakter af en økonomisk nødvendighed end den smukke tanke med udbredt hensyntagen til elever, forældre og ansatte.

Folkeskolens fag
er ikke discipliner,
der skal gøres til
genstand for
medaljeover-
rækkelser og
sejrsskamler.

Mundtlig beretning

I den forbindelse slår det mig, at det må være muligt at have to tanker i hovedet på én og samme tid. Tanken om, at det er rigtigt at inkludere og tanken om, at det nok medfører nogle udgifter og noget besvær, bør begge have plads inde i hjerne på de, der træffer beslutninger vedrørende børns undervisning. Hvis man alene lader sig forblænde af den umiddelbare økonomiske gevinst ved inklusion, vil de inkluderede elever desværre ofte opleve, at de får et utåleligt skoleliv på det, man passende kan kalde tålt ophold, da det at være placeret uden tilstrækkelige menneskelige og pædagogiske ressourcer vil være direkte ekskluderende. Alle mennesker er unikke, og der skal ofte tages individuelle hensyn. I filmen Gummi Tarzan siger kranfører Ole til Ivan Olsen, at alle mennesker er gode til noget – man skal bare finde ud af, hvad man er god til. Sagt på en lidt anden måde, kan man hævde, at alle er genier på deres egen måde; men hvis man dømmes en fisk på dens evne til at klatre i træer, så vil den hele livet tro, den er dum. Et skolevæsens rummelighed kendetegnes ved dets evne til at tilgodese alle børns forskellige behov med lige stor opmærksomhed.

I Esbjerg Kommune indføres nu Målrettede Inkluderende Læringsmiljøer – kaldet MIL. Jeg skal på ingen måde dømme indsatsen ude; men indtil videre er det mit klare indtryk, at der nu fastholdes elever i det inkluderende læringsmiljø – uden de nødvendige ressourcer er til stede. Det har den aldeles uheldige konsekvens, at flere elever påvirkes negativt, mens skolen økonomi påvirkes positivt. Jeg har i min tid som formand varetaget nogle af de telefoniske henvendelser fra medlemmer i knibe, og jeg må ærligt erkende, at jeg hører om oplevelser og vilkår, der slet ikke hører hjemme i et skolevæsen i et velfærdssamfund. Kolleger og medlemmer risikerer at få hele deres arbejdsliv ødelagt, og elever får ødelagt deres skolegang, fordi det økonomiske incitament vægtes højere end børns og ansattes tarv. Lige så livsbekræftende og tilfredsstillende arbejdet i folkeskolen kan være – lige så invaliderende kan det være, når man ikke har en jordisk chance for at nå i mål med de ambitioner, man har på elevernes vegne. Jeg er vidende om, at Esbjerg Kommune har iværksat en uddannelsesplan for MIL-indsatsen; men lad mig herfra slå fast, at en udvikling mod bedre deltagerbetingelse for alle børn ikke er endnu dygtigere lærere – det forudsætter bedre vilkår.

Der er desværre en tendens til, at vi er ved at skabe et ekstra pædagogisk mellemlederlag på skolerne. Ligesom på inklusionsområdet ansætter man nu også ordblinderådgivere, og måske betyder det seneste budget, at man også snart ansætter tale/høre-rådgivere. Det er ikke min opgave at udskælde nogen af de ansatte rådgivere – de har såmænd blot søgt stillingerne med baggrund i deres interesse og faglighed. Derfor er de også kvalificerede til at varetage jobbet; men det skaber samtidig det problem, at de ikke længere underviser så mange timer som før. Derfor skal andre læse de tiloversblevne timer, og det letter bestemt ikke arbejdsbyrden for disse øvrige ansatte.

Andelen af elever, der ikke går i den kommunale folkeskole, er på få år øget fra 9 % til knap 20 %. Kan det tænkes, at forældre finder, at inklusionen også har omkostninger for eleverne? Kan det tænkes, at mængden af ikke læreruddannede vikarer har betydning for fravalget af folkeskolen? Kan det tænkes, at de mange nye pædagogiske tiltag skaber et billede af ustabilitet? Kan det tænkes, at usikkerhed om skolestrukturen får forældre til at vælge folkeskolen fra? Lad mig samtidig sige, at folkeskolens problem ikke er fri- og privatskoler; men politikere i folketing og byråd, som er flygtet fra deres ansvar for folkeskolens elever og forældre.

Et skolevæsens
rummelighed
kendetegnes
ved dets evne til
at tilgodese alle
børns forskellige
behov med
lige stor
opmærksomhed.

Mundtlig beretning

Resultatet er blandt andet, at tilfælde af vold og trusler om vold er hyppigere, fysiske og verbale krænkelser forekommer oftere, og der er desværre en tendens til, at sygemeldingerne grundet det usunde arbejdsmiljø fylder meget mere i statistikken end virale sygdomme. Vi skal ikke acceptere, at vold, chikane og krænkelser er et vilkår og en del af jobbet – det er og bliver en risiko og skal behandles som sådan. Den risiko bliver med al sandsynlighed mindre i et ressourcestærkt skolevæsen.

Ved de seneste kommunale budgetter var der gode nyheder i Fanø Kommune, hvor man er lykkedes med at få flere borgere til at bosætte sig på øen, flere elever til at indskrive sig i skolen, og man har fået så mange gode skatteindtægter, at man ligefrem deler ud af overskuddet. Nu viser det sig desværre, at den historie ikke holder vand, og det i stedet ser ud som om, der er et stort hul i kommunekassen. Dertil skal nu lægges, at Fanø Kommune via udligningsreformen fattes endnu flere penge.

I Esbjerg Kommune nærer man hede drømme om en lignende udvikling i forholdet til flytning; men det ser p.t. ud til at blive ved drømmen. Jeg kan ikke mindes, at jeg i min 14-årige formandsperiode har oplevet et budget, der gik skolens vej. Ofte har jeg udtalt, at det kunne have gået værre; men det svarer til at sige, at 30-års krigen også kunne have varet 40 år. Det er en konstant nedadgående kurve, det kommunale skolevæsen befinder sig på. Jeg blev formand i 2006 og troede, at de første 7 år var de magre år – så kom 2013 – og hungersnøden og senest ramtes hele landet af en modbydelig virus. Det taler sit tydelige sprog, at skolevæsnets budget er reduceret fra 1 mia. kr. til ca. 880 mio. kr. – en besparelse, der på ingen måde kan forklares med faldende elevtal. "Fattige og elendige er vi. Lad os nu blive dumme til, så kan vi gerne høre op med at være en stat" udtalte Prins Christian – senere Christian d. 8. i 1813 – samme år som Danmark gik bankerot. Jeg håber, at de 14 magre år afløses af nogle år, hvor skolen ikke er på permanent kur. Prisen for de 14 magre år har været meget høj. For samtidig med den økonomiske deroute er der kommet mange nye udfordringer. Læreplaner, prøver, test, uddannelsesparathedsvurderinger, dokumentation og evalueringer i en uendelighed sender et klart signal om mistillid, og passer man ikke ind i dette digitale overvågningssystem, risikerer man at få prædikatet "uegnet til jobbet".

Jeg blev formand i 2006 og troede, at de første 7 år var de magre år – så kom 2013 – og hungersnøden og senest ramtes hele landet af en modbydelig virus.

Vi styrer ikke længere skolens udvikling; men skolens udvikling styrer os og effektiviteten af vores arbejdskraft. Johanne Schmidt Nielsen sagde i sin 1. maj tale 2016 "Vi skal give solidariteten og bæredygtigheden følgeskab af tillid. Lad os smide den overdrevne kontrol ud af vores offentlige sektor. Lad os tage magten fra de regnedrenge, der aldrig har stået i en skoleklasse eller på en hospitalsstue. Her er en revolutionerende ide: Lyt til Danmarks dygtige sygeplejersker, sosuer, lærere, pædagoger og socialrådgivere – frem for at drukne dem i skemaer og kontrol". Jeg er bevidst om, at man på Rådhuset i Esbjerg vil læse denne første del af min beretning med en vis panderynken og tanker om, at jeg måske kunne bruge min ytringsfrihed på en anderledes konstruktiv måde. Jeg hører ofte, at man skal tale skolen op, hvilket da også sker. Det har eksempelvis ikke undgået min opmærksomhed, at der på sociale medier ofte præsenteres et meget positivt billede af livet i skolen. Jeg skal da også ærligt erkende, at der med 11.000 elever, der går i skole 200 dage om året, må være ufatteligt mange timer og dage, der går godt, og som Tage Schou Hansen skriver, er der grænser for, hvor meget grimt man kan sige om Verden uden selv at blive forgiftet; men samtidig skal man huske på, at vi ikke er ansat som brugtvognsforhandlere eller ejendomsmæglere, og en vandpyt i indkørslen er altså ikke i nærheden af at være havudsigt.

Mundtlig beretning

Lad mig alligevel påtage mig rollen som ejendoms-mægler og fortælle lidt om, hvad det så er, vi som undervisere ønsker os allermest.

Siden 2013 er der talt uendeligt meget om ledelsesretten. Den eksisterede altså også før 2013; men efter 2013 er det som om, at der ikke er fulgt en ledelsespligt med ledelsesretten. Pligten til at lede handler om at lede både opad og nedad. Desværre udøves den meste ledelse i et hierarkisk system oftest nedad. Ordre modtages og videregives, mens idéer og kritik meget sjældent flyder opad i systemet. Ledelsespligten handler også om at være sig bevidst om, at arbejdet som underviser og leder både kræver holdning og handling. Vi ønsker nærværende ledelse med beslutningskompetence. Vi ønsker ledelse, der kommer ud til klasselokalerne, deltager i undervisningen, gør sig bekendt med vores udfordringer, giver os udfordringer, vi magter og tager vores ryg i de svære situationer, vi ofte havner i.

Inklusionen er en kæmpe opgave at løse for skolen. Ofte sættes der lighedstegn mellem inklusion og udadreagerende elever, og guderne skal vide, at det da også er de elever, der fylder mest i hverdagen – uden at vi undervurderer og glemmer de behov, alle de øvrige elever har. Den største frustration i forhold til de udadreagerende elever er, at vi ofte står magtesløse i forhold til dem. Vi hører fra rådgivere, at eleverne reagerer voldsomt, fordi de er magtesløse. Og selv om vi er professionelle, kommer vi altså også i situationer, hvor vi føler os magtesløse. I de situationer efterlyser vi tydelighed og konsekvens. Der findes en glimrende vejledning om ro og orden; men jeg hører også, at vejledningen ikke anvendes konsekvent. Jeg ved, at der på flere skoler og matrikler er ganske glimrende ordensregler, værdisæt og regler for social omgang; men er de implementeret tilstrækkeligt? Står vi fast på skolens værdier? Gælder de for alle elever, forældre og ansatte? Hvordan lykkes vi bedre med at skabe en skole med et kendt og solidt værdisæt, som vi værner om og plejer, fordi det beskytter elever og ansatte? Jeg sagde før, at ufattelig mange timer og dage går godt i skolen; men det sælger altså ikke mange aviser at bringe den gode historie. Et træ, der vælter, larmer som bekendt mere, end en hel skov, der vokser, og de dårlige historier om skolen øger desværre trafikken fra folkeskole til fri skole.

Hvad vil i bund og grund være en god historie om de kommunale skolevæsnere? Vil det eksempelvis være en god idé at have en samtale om, hvad skolens kerneopgave er? Altså ikke en enetale fra toppen af den skolepolitiske eller administrative kransekage – og her tænkes også på Undervisningsministeriet, Folketinget og Finansministeriet – og så sandelig også på toppen af den politiske og administrative ledelse i kommunerne. Samtalen fordrer, at der overhovedet er nogle, der taler sammen, lytter til hinanden og finder kompromisser, der er enighed om vil være til gavn for elevernes udbytte af skolegangen.

Den største
frustration i forhold
til de udad-
reagerende elever
er, at vi ofte står
magtesløse i
forhold til dem. ”

Der er næppe tvivl om, at undervisning er en kerneopgave. Der synes også at være nogenlunde enighed om, at samme undervisning har størst effekt, hvis den forberedt. Uenigheder begynder at dukke op, når der skal findes en enighed om hvor meget forberedelse, der skal til, og når det skal afgøres, hvem der gennemfører undervisningen. Folkeskoleloven siger intet om mængden af forberedelsestid, den siger blot, at alle elever skal blive så dygtige som muligt – og der kan forberedelsen have en vis indflydelse. Til gengæld siger Folkeskoleloven i paragrafferne 28, 29 og 30 en del om, hvem der kan varetage undervisningen i folkeskolelovens fag række. Det er en kilde til stadig forundring, at man mange steder opfatter kravet om læreruddannelsen som vejledende, mens der synes at være et ret kontant krav om, at eleverne skal bevæge sig mere – fordi det står i Folkeskoleloven. Hvis undervisningen skal lykkes, og eleverne skal blive dygtigere, er det på høje tid, man tager Folkeskolelovens bestemmelser om uddannelseskravet alvorligt.

Mundtlig beretning

Det er også en del af kerneopgaven at samarbejde bredt – både med interne og eksterne parter. Samarbejdsforpligtelsen gælder både kolleger, forældre, ledelse, rådgivere, psykologer og faglige resourcepersoner af mange typer. Samarbejde tager tid; men jeg har en stærk tro på, at det har stor betydning for løsningen af kerneopgaven.

Christen Kold skrev "I skolen skal man træde varsomt, for der bliver mennesker til"; men nogle gange er der børn, der trænger til omsorg, fordi de ikke er blevet behandlet med den varsomhed, de fortjener i skolen eller i hjemmet. Derfor er det også en del af kerneopgaven at kunne give 1 – 1 omsorg.

Jo mere arbejdstid, der er afsat til kerneopgaverne, jo større er chancen for at lykkes med skolen og skabe gode historier. Læg dertil muligheder for at bevæge sig ud af skolens matrikel, opleve naturen, virksomhederne, arbejdspladserne, velfærdsinstitutionerne og samfundets indretning. Det er fint at læse og høre om den verden, der er uden for skolen; men lige så lidt man lærer at svømme ved tørsvømning alene – lige så lidt lærer man om den omgivende verden, hvis man ikke oplever den i virkeligheden.

Der er en tendens til, at dele af skolens undervisning påvirkes af smarte koncepter, hvis blivende værdi som oftest viser sig at være til at overskue ret hurtigt. Også i Esbjerg Kommune har der været smarte troldmænd, der mente, at skolens store udfordringer kunne løses med et quickfix. I kender sikkert typen, der malerisk beskriver, hvad lige netop dette nye koncept kan klare – og bøger om emnet sælges ved udgangen.

Noget lignende kan opleves, når store fonde bidrager til driften af det kommunale skolevæsen. Så leger vi med LEGO eller laver slet skjult reklame for en navngiven politiker eller forretningsmand.

Lad nu skolen opleve stabilitet, brug den pædagogiske samtale mellem ledelse og personale, led opad i stedet for nedad og se, om ikke det kaster et par gode historier af sig.

I Danmarks Lærerforening taler vi ligefrem om at vende styringskæden om, så skolens udvikling også præges af medlemmerne medvirken. For tiden tager Anders Bondo rundt i forskellige kommuner for at afsøge, om også lokale politikere kan have en interesse i at forsøge sig med en styringskæde, der inkluderer medarbejderne i langt højere grad end i dag.

I Danmarks Lærerforening har vi også forsøgt at skabe en god historie. Det har vi gjort med professionsidealet og senest folkeskoleidealet.

For mange medlemmer er det måske ukendt stof; men samlet set rummer de faktisk Danmarks Lærerforenings syn på, hvordan en skole og dens undervisere ideelt set løser opgaven med at undervise alle elever. Jeg har selv deltaget i udformningen af begge idealer, og jeg synes, de er gode at læse og blive inspireret af – og de kan ikke købes ved udgangen.

Om det er idealerne, der skal være med til at sætte præg på de igangværende og udsatte periodeforhandlinger, skal jeg ikke gætte på; men jeg håber bestemt, at forhandlingsmodparten i KL vil skele til, hvad vi mener, er forudsætningen for at lykkes med folkeskolens kerneopgave.

Periodeforhandlingerne har afventet den rapport, Lærerkommissionen aflagde ved udgangen af 2019. Der er flere elementer i rapporten, som vi finder ganske anvendelige, mens andre – med et mildt udtryk – må siges at være et udtryk for, at ingen skulle stødes unødigt.

Det forventedes, at periodeforhandlingerne som begyndte 1. marts skulle være afsluttet nu; men det synes meget svært at nå til enighed. Det er trods de langvarige forhandlinger vores forventning og håb, at der kan komme nogle bud på, hvordan alle kommuner og kredse kan komme i mål med at skabe gode rammer for at lykkes med kerneopgaven; men med risiko for at slukke lyset i millioner af stjerner, må det nok samtidig anbefales, at man ikke sætter forventningens barre alt for højt. Det er ved finansloven aftalt, at folkeskolen tilgodeses med en lille mia. kr. over en årrække. Det er meget bedre end ingen mia.; men samtidig vil jeg gøre opmærksom på, at en mia. kr. i runde tal vil betyde ca. 20 mio. kr. over en årrække i Esbjerg Kommune og 70.000 kr. i Fanø Kommune. Hvis pengene bruges til lærerstillinger, vil det over år betyde ca. 40 lærerstillinger i Esbjerg og 1/7 lærerstilling på Fanø, hvilket ikke vil være tilstrækkeligt til en banebrydende forandring; men trods alt være en forskel.

Lad nu skolen
opleve stabilitet,
brug den
pædagogiske
samtale mellem
ledelse og
personale

Mundtlig beretning

Også derfor ønskede vi i Esbjerg Lærerforening, at vi kunne lykkes med at bevare aftalte forhold for vilkårene for at løse skolens kerneopgave, at drøfte resultaterne af vores evaluering af den nuværende aftale for lærere og børnehaveklasseledere i Esbjerg Kommune og søge forbedringer, som tilfredsstillende begge parter. Det lykkedes ikke. Kredsen forsøgte at imødekomme kommunens ønske om, at den individuelle forberedelsestid også rummer fælles forberedelse; men i et forhandlingsforløb fra januar til maj, kunne vi til slut ikke enes om, hvorvidt den sidste del af forberedelsestiden skulle være en del af den individuelle forberedelsestid med professionelt råderum, eller den skulle henføres under ledelsesretten, og derfor ønskede Esbjerg Kommune ikke at indgå en aftale for det kommende år.

Ud over udfordringen med arbejdstid, kerneopgaven og arbejdsmiljøet er kredsen også i gang med at geare organisationen til fremtiden. Vi har reduceret i kredsens udgifter gennem flere år, og mange medlemmer har bemærket, at vi i en periode kun har haft én konsulent. Fra 1. april har vi ansat Karsten Munk Nielsen som faglig sagsbehandler. Han skal sammen med konsulent Bjarne Toft fremover tage sig af de faglige opgaver i samarbejde med det nyvalgte formandskab, styrelsen og det øvrige kontor. Vi søger hele tiden løsninger inden for den økonomiske ramme, medlemstallet tillader, og i al ubeskedenhed synes vi, at vi har udvist rettidig omhu med opgaven. På det personlige plan har jeg allerede sendt depechen videre i Hovedstyrelsessammenhæng, og nu forsøger jeg med et godt skifte inden for zonen at sende den trygt videre i Esbjerg Lærerforening, inden jeg sætter et mål for næste runde i mit liv.

Som jeg indledte beretningen med, vil denne dag være historie i morgen. Det vil jeg sådan set også. Jeg kan røbe, at alt, hvad jeg har lært af livet, kan sammenfattes i tre ord – det går videre. Det gør det også for Esbjerg Lærerforening. Men lige inden det går videre, vil jeg benytte muligheden til rette en stor tak til Seniorafdelingen og Lærerstuderendes Landskreds for deres store arbejde og interesse. Selv om man ikke er direkte involveret i det daglige arbejde som lærer, har alle medlemmer stor betydning for kredsens samlede styrke.

Tak til alle medlemsgrupper i Esbjerg Lærerforening. Ligegyldigt hvilken opgave I udfører, er den til gavn for elever i alle aldre og for det samlede billede af en organisations medlemmer, der yder det bedst mulige under de vilkår, de valgte politikere stiller til rådighed.

Også en stor tak til de ansatte konsulenter som nu er reduceret til én og kontorpersonalet som også er reduceret til én. Tak fordi I hver dag yder en stor indsats for medlemmerne og kredsstyrelsen.

Tak til alle samarbejdspartnere i kommunernes politiske og administrative systemer.

En organisation
er lige præcis så
stærk som dens
medlemmer og
tillidsvalgte gør
den til

Afslutningsvis vil jeg rette en stor tak til alle medlemmer af Esbjerg Lærerforening og alle deltagere i kredsens generalforsamlinger – hvad enten I er her for første gang, for 50. gang eller ét eller andet sted imellem. Lad det under ingen omstændigheder blive sidste gang. Der skal ikke være nogen som helst tvivl om, at især jeres interesse for Esbjerg Lærerforening altid er en stor moralsk opbakning i hverdagen. En organisation er lige præcis så stærk, som dens medlemmer og tillidsvalgte gør den til.

Jeg ønskede brændende, at min formandsperiode kunne være afsluttet på en festligere måde; men sådan skulle det ikke være. Frugtesløse forhandlinger og Covid-19 lagde en stor dæmper på glæden ved at sige ordentligt farvel og tak. Men denne afslutning skal ikke få lov til at overskygge min store tilfredshed med et langt arbejdsliv i folkeskolen og organisationen og udsigten til, at en ny kredsstyrelse er klar til at tage over. Jeg har haft fornøjelsen af at arbejde sammen med en meget kompetent styrelse, der altid er klar til at tage ansvar for svære beslutninger. Jeg kan kun anbefale, at generalforsamlingen sørger for, at der også efter 11. juni er en handlekraftig og dygtig kredsstyrelse.

Og med de ord overgiver jeg kredsens beretning til generalforsamlingens behandling.